

Історія села Весняне

Село Весняне (колишня Кобильня) згадується в літописі кінця XVI століття. Воно має багату і давню історію. В документах 1630 року йдеться про Кобильню Луцького повіту поряд з іншими маєтками князів Корецьких.

Свою назву, як свідчить переказ, село отримало тому, що в давнину на зелених луках понад Корчиком і Кобилянкою випасались великі табуни коней, оскільки для загонів кіннотників князів Корецьких потрібно було багато коней. А відповідав за випас табунів шляхтич, який жив на тому кутку села, що носить і понині назву Шляхта.

Розташоване село в мальовничому куточку Західної України на берегах тихоплинної річки Корчик, в зоні Житомирського Полісся, майже на межі з Волинським. Багатьох приваблює ліс та річка Весняного. Тут водяться лосі, дикі свині, кози, а в Корчику плавають лящі, лини, карасі, щуки.

Місцеве населення, як і колись, займається землеробством. Вирощуються злакові, городні культури, а з технічних: картопля та буряки. Тваринництво також займає значне місце в господарствах мешканців села. Селяни вирощують велику рогату худобу, коней, свиней, овець.

Село розділяється річкою Корчик на дві неоднакові частини: лівобережну – більшу, та правобережну – меншу. Вулиці, забудовані і прямолінійно, і безсистемно. Зокрема, безсистемно забудовано вулицю, вірніше куток села, відомий під назвою Шляхта. Цю частину села вулицею можна назвати умовно, оскільки вона включає в себе кілька провулків. Це є свідченням того, що село забудовано без усякого плану, а така система забудови притаманна старим селам. Інші вулиці Весняного отримали свої назви через певні ознаки. Так, вулиці Довга і Коротка; що розташувались на обох берегах річечки Кобилянки паралельно одна до одної, отримали свої назви через свою довжину. Центральна вулиця – Корецька. Знаходиться на шляху до містечка Корець. Вулиця Зелена була названа так, - ще коли розпочиналась її забудова, через те, що в майбутньому вона мала стати такою. Частина села, що розташована за річкою Корчик, так і називається Зарічна. Крім того, до села прилягає хутір на лівому березі Корчика понад шляхом до села Сторожів. Хутір виник на початку XX ст., коли в результаті столипінської реформи мешканці села почали переселятись на свої земельні наділи і засновували там господарства. Селяни перебували в кріпосній залежності від поміщика. На 1833р. в селі було 73 будинки і проживало - 295 чоловіків та 318 жінок.

В 60-х роках XIX ст. землі села належали графині Марії Потоцькій. В 1864 р. вона відкрила церковно – приходську школу, де навчав дітей вчитель. До того це робив місцевий дяк. В 1878 р. починається розбудова церкви святої Параскеви, а в 1893 р. на кошти прихожан та держави будується нова однокласна церковно-приходська школа. Селяни на утримання школи

платили в рік біля ста карбованців. Вчителював у ній випускник духовного училища, який мав трикласну освіту. В 1899-1900 навчальному році в школі навчалось 46 хлопчиків і 17 дівчаток.

На початок ХХ століття населення села значно зросло. На 1909 рік в Кобильні проживало 1193 чоловіки.

ХХ століття для кобилянців принесло багато горя та страждань. В 1904-1905 рр. царська Росія веде війну з Японією за поділ сфер впливу на Далекому Сході. Багато кобилянців було забрано до діючої армії і проливали свою кров на полях Маньчжурії та при обороні Порт-Артура. Дехто загинув. Збереглися прізвища декого із тих, хто повернувся додому. Іншим значним горем була перша світова війна та період визвольних подій у 1917 -1921 роках. Згідно Ризького договору, в 1921 р. село потрапляє в основному до Польщі, окрім сорока хат на правому березі річки Корчик, що опинились у складі УРСР. Загалом село втратило тоді 500 десятин землі. Населення, що залишилось під Польщею, ополячували силоміць. В 1930 році навчання в школі здійснювалось тільки польською мовою. В складі Польщі, як і вся Західна Україна, село перебувало до вересня 1939 року.

Нове життя селян було перерване навалюю фашистської орди. Захищати свою Батьківщину на фронті Великої Вітчизняної війни пішло 109 веснянців. З них не повернулось до своїх домівок 60 чоловік. Веснянці пишаються ратною звитягою своїх батьків і старших братів, які завжди вірили у непереможність Вітчизни. Вічна слава землякам, які загинули смертю героїв. Імена тих, хто не повернувся додому, веснянці свято шанують, і пам'ять про них збережуть навіки.

В 1945-му прийшла довгоочікувана Перемога. До своїх осель повернулись вчорашні фронтовики. Село почало гоїти свої рани. В 1947 році створено колгосп імені «800-річчя Москви». Головою правління обрано Гузика Василя Павловича, сільської ради – Черняка Кирила Матвійовича, а секретарем – Лисюка Василя Івановича. Пізніше колгосп перейменовано в «Дружбу», а село – у Весняне. Землі, що знаходяться під лісом, багаті каоліном та глиною.

В селі збудовано нову середню школу, де 25 учителів навчають 154 учні. На території села відкрито фельдшерсько - акушерський пункт, де працює фельдшер і санітар. В 1967 році відкрито будинок культури з прекрасним танцювальним залом, також в селі є бібліотека. Доповнює новобудови села дитячий садочок "Ромашка". Відвідує його 30 малюків, де на них чекають два вихователі, няні і весь обслуговуючий персонал.

У Весняному працює п'ять магазинів, відділення зв'язку. Вулиці села заасфальтовано. У Весняному проживає 905 людей. Багато веснянців закінчили вищі і середні спеціальні навчальні заклади. Зараз село може похвалитись своїми лікарями, вчителями, науковцями і іншими високоосвіченими людьми.

